

Vrat mi písen, která mluví aneb Zapomente na zábavu, přichází Jirí Smrž

Napsal uživatel Jan Řepka a Klára Pergelová
Středa, 24 Říjen 2007 04:00

A přichází sám se svou černou kytarou a batohem. Kdo jiný jezdí ještě na vlastní koncerty autobusem nebo dokonce vlakem? Snad jen ti, pro které je čas příliš světská starost?

Na koncertech [Jiřího Smrže](#) se ostatně vede řeč pouze o podstatných věcech. O věcech svědomí, lásky a svobody. A o věcech dalších, které z nich pramení. Proto ten druhý titul: zatímco ostatní nám čas *zabavují*, Jiří Smrž nám ten svůj *dává*.

Jiří Smrž v Balbínce

foto: Klára Pergelová ©

Tak i 3. října večer v Balbínově poetické hospůdce. Jiří Smrž přišel, zazpíval, pobavil (baže!), poděkoval a zase odešel. Co dodat. Takových je!, řekl by někdo. I není.

Kdo zahájí koncert nečekanou neznámou složitou sedmiminutovou písní? Kdo se přitom obejde bez zneužití síly mikrofónu a bez lidových gest? Kdo skutečně ještě věří síle slov a síle Slova? Z koho číší taková vážnost a přesvědčivost, že mu odpustíte veškerý patos a klišé? Kdo píše, zpívá a hraje tak nevypočítaně, prostě a surově, že dosahuje samých [mertovských ideálů](#) ?

Napadá mě málo jmen. Jarda Svoboda. Marcel Kříž. Vlasta Třešňák. Kdo dál?

Kolik let musí člověk psát výjimečně silné písně, než jim někdo věnuje skutečnou pozornost? Kolik Krtků a Port a kolik Andělů musí člověk vyhrát, aby přišla na koncert tzv. širší veřejnost?

Je na místě zesměšňovat medializaci a bulvarizaci, když ji sám potřebuji?

Ovšem, širší popularity dosáhne Jiří Smrž v naší *společnosti s ručením omezených* jen stěží, zvláště když bude zpívat
o nenasytlosti, jíž jsme již přesyceni
. V té společnosti, v níž panuje
řád, kde kdo neřádí, řadí se v řad
, Jiří Smrž ale naštěstí jedním z řady skutečně není. Už jen kvůli tomu, že zpracovávat problematiku terorismu nebo přistěhovalectví se v našem kraji moc nenosí. I takové téma lze ovšem pojmout neotřelým způsobem, tím spíš, pokud jste v něm navíc osobně angažováni a znáte realie.

Jiří Smrž umí věrně zprostředkovat, co znamená *být tam jen patník u silnic* pro ukrajinského dělníka, který odjíždí za prací na západ a přitom touží po
zarostlých stráních nad Koločavou, kde slunce z tvé duše a jen vítr nad hlavou...
Když pak ústy Jiřího Smrže zpívá:
lásko, miluju tě strašně, ale nemám, komu to říct
, nezbyvá než jim oběma dočista věřit. Neumím si představit někoho jiného, od koho by tato slova v dnešní době nezněla trapně a prvoplánově. Možná Karla Kryla.

Jiří Smrž by měl vystupovat mnohem častěji. Treba si ho pak někdo všimne i v té naší šíleně pouťové mediální krajině.

WEB

Jiří Smrž nemá aktuální webové stránky; informace o koncertech hledejte v kulturních přehledech a na obecních nástěnkách. Několik odkazů na Jiřího Smrže doporučujeme níže:

- [tip Pavla Klusáka](#)
- [rozhovor pro Folk & Country](#) (2002, Jiří moravský Brabec)
- [recenze alba Poslední láska](#) (Milan Tesař)
- [o Jiřím Smržovi v televizním pořadu Posezení s Janem Burianem](#)